

Text těla emailové zprávy z podání 21589/2020

Od: xxx@gmail.com

Komu: podatelna@osoud.uno.justice.cz

Kopie:

Předmět: Žádost o informaci - rozsudek 23 CO 400 / 2019

Vážení,

tímto žádám Okresní soud v Ústí nad Orlicí podle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informace - rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 23 Co 400/2019, kterým bylo rozhodnuto o odvoláních proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 18. 9. 2019 sp. zn. 10 C 96/2018.
Žádám o poskytnutí znění rozhodnutí odvolacího soudu, včetně odůvodnění. Rozhodnutí může být anonymizováno.

Žádám, aby mi informace byla poskytnuta prostřednictvím e-mailu - na adresu xxxx@gmail.com .

Děkuji a jsem s pozdravem

XY

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený dne
bytem
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Martinem Nezvailem
sídlem Týnská 1053/21, Praha 1

proti
žalované: **J. L. T.** narozená dne
bytem
zastoupená advokátkou JUDr. Lenkou Vincencovou
sídlem Javornického 138, Vysoké Mýto

o ochranu osobnosti a o zaplacení částky 20.000 Kč,
k odvolání účastníků proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 18.9.2019,
č.j. 10 C 96/2018-173,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadeném výroku III. **potvrzuje.**
- II. Rozsudek se v napadených výrocih I. a II. **mění** tak, že se žaloba, již se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované zdržet se tvrzení, že žalobce je či v minulosti byl lichvář, nebo že jeho činnost měla s lichvou cokoliv společného, a povinnosti zajistit ve lhůtě 1 měsíce na vlastní náklady v Parlamentních listech uveřejnění omluvy o rozměru standardního reklamního banneru a znění: „Omlouvám se **J. K.** za to, že jsem o něm v Parlamentních listech nepravdivě uvedla, že je lichvář“, **zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

- III. Žalobce je povinen nahradit České republice na účet Okresního soudu v Ústí nad Orlicí náklady řízení ve výši 2.644,10 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen nahradit žalované k rukám její advokátky náklady prvostupňového řízení ve výši 29.221 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce je povinen nahradit žalované k rukám její advokátky náklady odvolacího řízení ve výši 8.469 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zdržet se tvrzení, že je či byl v minulosti lichvář, případně, že jeho činnost měla s lichvou cokoliv společného, dále zajistit na vlastní náklady v Parlamentních listech uveřejnění omluvy a zaplacení částky 20.000 Kč. Tvrdil, že je osobou veřejně činnou, nyní poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, a žalovaná v době před volbami do Poslanecké sněmovny v roce 2017 o něm začala veřejně šířit nepravdivé informace, především zdůrazňovala, že je lichvář a jejím cílem bylo dehonestovat žalobce v předvolebním období. Dne 6.4.2017 uveřejnila v Parlamentních listech článek s názvem „Protí korupci se musí bojovat, a to i v Pardubickém SPD“, kde poprvé veřejně nazvala žalobce lichvářem. Tuto pomluvu převzali další autoři, s odkazem na žalovanou jako informační zdroj, a dále ji šířili ve veřejném prostoru. Tvrzení žalované je nepravdivé, urážlivé, negativně ovlivňuje pověst žalobce na veřejnosti, dotýká se jeho cti i soukromého života a žalovaná s tím nepřestala, i když byl žalobce zvolen poslancem. Nemajetkovou újmu žalobce požaduje nahradit pouze v symbolické výši 20.000 Kč, neboť hlavním cílem žaloby je zabránit dlouhodobé dehonestující kampani, kterou vůči němu žalovaná dosud stále vede.
2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Tvrdila, že není pravdou, že uveřejnila v Parlamentních listech či kdekoli jinde, článek, týkající se žalobce. Na své facebookové stránce pouze napsala příspěvek (nejednalo se o žádný článek), určený pouze osobám, které měla zaregistrovány ve skupině „přátelé“ ve svém profilu, v němž označila žalobce za lichváře. Příspěvek nebyl určen veřejnosti ani médiím a reagoval na poznatky, které žalovaná k osobě žalobce získala a k nimž se žalobce odmítal před členy regionálního klubu SPD Pardubicka, vyjádřit. Příspěvek reagoval na podnikatelskou činnost žalobce ve společnosti Time Financial CZ s.r.o. To, že někteří „přátelé“, kteří poznámku žalované četli, ji sdíleli s jinými lidmi a tímto způsobem se pravděpodobně dostala s facebookových stránek žalované, není její vinou a nebyl to její záměr.
3. Soud prvního stupně při zjišťování skutkového stavu učinil z článku uveřejněného v Parlamentních listech.cz dne 6.4.2017, s odkazem „Z Facebooku“, zjištění, že je v něm vysvětlováno, z jakého důvodu žalovaná opustila stranu SPD, jaký je její názor na „zvláštní praktiky podporované Prahou a vedením SPD“, že je ve straně podporovaný člověk s minulostí lichváře, který se chce dostat do sněmovny a ptá se fanoušků SPD, k čemu tak člověk s takovou minulostí bude.
4. Další, pro své rozhodnutí podstatná zjištění, učinil soud prvního stupně z příspěvků žalované na jejím facebookovém profilu. Z příspěvku ze dne 25.2. (2018) zjistil, že se v něm žalovaná vyjadřuje o žalobci ve spojení se slovem lichvář. V příspěvku z 18.2. (2018) sdílí odkaz na informace uvedené o žalobci na wikipedii s komentářem zahrnujícím označení žalobce jako lichváře. Obdobně v příspěvku ze dne 15.1. (2018) komentuje podnikání žalobce ve spojení s označením lichvář a lichva.
5. Soud prvního stupně obecně vyložil, že nároky z ochrany osobnosti jsou občanských zákoníkem č. 89/2012 Sb. stanoveny taxativně, patří mezi ně nárok zápůrčí (ve formě upuštění od neoprávněného zásahu) i nárok odstraňovací (odstranění následků).

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

6. Nárok žalobce pak okresní soud posoudil podle § 82 odst. 1 o.z., podle kterého má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se toho, aby od neoprávněného zásahu bylo upuštěno, nebo aby byl odstraněn jeho následek. Nárok satisfakční na přiměřené zadostiučinění omluvou a zaplacením částky 20.000 Kč posoudil jako nárok vyplývající ze způsobené majetkové újmy podle obecných ustanovení o jejich náhradě - § 2910 věta první o.z. a § 2956 o.z.
7. Při právním hodnocení okresní soud vyšel ze závěru, že žalovaná je autorkou textu, který byl vydán na webových stránkách www.parlamentnilisty.cz a v řízeních předložených příspěvků z facebooku, o nichž žalovaná tvrdila, že je psala a zveřejnila na svém facebookovém profilu v okruhu svých „přátel“.
8. Zabýval se pak otázkou, zda žalovaná tímto jednala v mezích svého práva na svobodu projevu (dle článku 17 Listiny základních práv a svobod), či zda tím došlo k porušení práv na ochranu osobnosti žalobce (článek 10 Listiny základních práv a svobod). Pro hodnocení této otázky měl za významné, zda výrok žalované o tom, že žalobce je lichvář, je skutkových tvrzením, či hodnotícím soudem. Předestřel, že skutkové tvrzení je pravdivou informací, kterou lze verifikovat a její sdělení samo o sobě nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, naopak hodnotící soud nelze verifikovat, vyjadřuje subjektivní, hodnotící názor autora, u něhož je nutné zkoumat, zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, či zda je primárním cílem zásahu hanobení a zneuctění dané osoby (v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 608/2007, či sp.zn. 30 Cdo 996/2007).
9. Žalovanou učiněné hodnocení podnikání společností Time Financial s.r.o. a První Time Financial CZ s.r.o. soud prvého stupně vztáhnul i na žalobce.
10. Tvrzení žalované o tom, že žalobce je lichvář, protože poskytoval lidem půjčky za úrok 20 % měsíčně, posuzoval soud prvého stupně co do naplnění pojmu lichva podle § 1796 o.z. a § 218 odst. 1 tr. zákoníku a vyložil, že aby byla půjčka hodnocena jako lichvářská, je zapotřebí nejenom nepoměr plnění (tvrzený vysoký úrok), ale i kvalifikované okolnosti uzavírání smlouvy, zneužití tísně, rozumové slabosti apod. V této souvislosti učinil dílčí závěr, že tíseň, ani ostatní kvalifikované okolnosti, nelze dovozovat z toho, že lidé „potřebovali peníze“, a to z důvodu, že kdo peníze nepotřebuje, ten si je z podstaty věci nepůjčí.
11. Ze zjištění z výpovědi svědka pak soud prvého stupně neměl za to, že by v jednání žalobce vůči svědkovi byly naplněny znaky lichvy. Byť svědek tvrdil, že mu žalobce půjčil 10.000 Kč a z této půjčky mu vůči němu vznikl závazek 220.000 Kč, insolvence a dražba na jednu čtvrtinu domu, přičemž podepsal dvě směnky na 5.000 Kč, rozhodující podle okresního soudu byla v případě svědka mnohost věřitelů, nikoliv pouze dluhy vůči společnosti žalobce, což dovozoval z výpisu z insolvenčního rejstříku. Současně v tomto směru vyzdvihl, že svědek ani netvrdil, že by žalobce zneužil jeho tísně či rozumové slabosti, ale současně i to, že dlužná částka (vymáhaná částka) byla přiznána soudním rozhodnutím – na základě směnečného platebního rozkazu a nelze bez dalšího tvrdit, že by se věřitel obohatil o celých 220.000 Kč, protože z přihlášky pohledávky do insolvenčního řízení vyplývá, že směnka zněla na částku 55.000 Kč s úrokem 6 % z této částky a dále byla dlužná částka tvořena náklady nalézacího a exekučního řízení.
12. Dalším dílčím závěrem okresního soudu učiněného ze vzoru smlouvy uzavírané společností Time Financial CZ s.r.o., výdajového dokladu, příkladu splácení a směnky, bylo, že dlužníci byli řádně seznámeni s vyšší úrokové sazby, způsobem umořování dluhu, v rámcové smlouvě o půjčce byli výslovně seznámeni se zajištěním formou směnky bez vyplnění směnečné sumy a data splatnosti i s podmínkami doplnění těchto údajů do směnky. Byť ve smlouvách chybělo řádné vyjádření ročních procentních sazeb nákladů, vyjádření úroku ve výši 20 % měsíčně shledal soud prvého stupně pro osobu průměrného rozumu při půjčce na jeden měsíc srozumitelnější, než uvedení roční procentní sazby nákladů, protože si snáze spočítá cenu půjčky z měsíční úrokové sazby, než z roční nákladové sazby.
Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

13. Následně okresní soud uzavřel, že žalobce sice poskytoval půjčky s vysokým úrokem, nikoliv však lichevním způsobem, a proto výrok, že je lichvář, není skutkovým tvrzením, nýbrž hodnotícím soudem žalované. S přihlédnutím k okolnostem, že mezi žalobcem a žalovanou byly v rámci strany SPD spory, a že žalovaná má osobní antipatie k žalobci, nepovažoval okresní soud výroky žalované za vynesené pouze v rámci kritiky činnosti žalobce, nýbrž za jejich primární cíl shledal hanobení a zneuctění žalobce. V takovém případě považoval za nutné poskytnout ochranu jeho osobnostním právům. Shledal naplnění všech tří předpokladů vzniku odpovědnosti podle § 82 odst. 1 o.z. (existenci zásahu, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu, neoprávněnost tohoto zásahu a příčinnou souvislost mezi zásahem a jeho neoprávněností), a proto uložil žalované zdržet se dalších takových tvrzení.
14. Při posuzování nároku žalobce na přiměřené zadostiučinění ve formě omluvy a zaplacení částky 20.000 Kč dospěl okresní soud k závěru, že existence protiprávního činu je dána (výrok žalované vybočil z mezí přípustné kritiky), a proto zkoumal, zda žalobci vznikla újma. Její vznik dovedl z toho, že svědek musel v důsledku jednání žalované vytvářet mediální ochranu kvůli dotazům novinářů, že její jednání poškodilo také volební kampaň (vedení SPD zvažovalo, zda má žalobce vůbec kandidovat), ovlivnilo i volby a žalobce sám nabídl rezignaci. Vznik újmy dovedl též z výpovědí svědků podle nichž žalobce jednání žalované nesl špatně, ohrozilo jej, musel jej vysvětlovat. Jednání žalované proto mělo negativní důsledky na jednotlivé složky osobnosti žalobce. I z předložených článků, zejména „Trapné video: Poslanec SPD K utíká, když má vysvětlit...“ dovozoval okresní soud, že se žalobce po výrocích žalované stal objektem zvýšeného zájmu novinářů a byla narušena jeho integrita ve zvýšené míře. Zasažena byla i osobnost žalobce ve složkách cti (jako morální kredit, potenciál k získání důvěry), vážnosti a pověsti. Strana SPD kandidovala s programem zahrnujícím boj proti lichvě. Byl-li žalobce označován jako lichvář, bylo dotčení jeho osobnosti co do složky cti o to větší, protože potenciál k získání důvěry, morální kredit, je u kandidáta, u něž je tvrzeno lichevní jednání, přestože proti lichvě programově brojí, minimální. Soud prvního stupně dovozoval též zásah do soukromí žalobce a měl za to, že jednáním žalované byla dotčena i rodina, neboť narušilo jeho rodinné vztahy a na manželku volali, že je manželkou lichváře.
15. Okresní soud shledal i naplnění dalšího předpokladu pro vznik nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy, a to příčinnou souvislost mezi protiprávním činem a vznikem újmy, a to z toho, že újma žalobce vznikla právě v důsledku výroku žalované. Obdobně pak shledal i naplnění posledního předpokladu vzniku nároku, a to zavinění žalované, která do osobnostních práv zasáhla úmyslně (zasáhnout chtěla). Když zveřejnila svůj příspěvek na sociální síti facebook, již v tuto chvíli jej učinila veřejně přístupným, byť prozatím jen v omezeném okruhu. Musela být srozuměna s tím, že se příspěvek může stát veřejným, dostupným pro neomezený okruh lidí, protože ví, jak funguje tato sociální síť a sdílení informací na ní. Musela být o to více srozuměna s možností rozšíření příspěvku mimo okruh svých „přátel“ na facebooku z toho důvodu, že osobu žalobce v něm hodnotila expresivními výrazy.
16. Okresní soud tak uzavřel, že byly naplněny veškeré předpoklady pro vznik nároku z titulu zásahu do absolutního práva žalobce. Současně měl za to, že omluva je přiměřeným zadostiučiněním, které skutečně a dostatečně účinně odčiní způsobení újmy, protože se jedná o omluvu zveřejněnou na veřejně přístupných stránkách. V tomto směru připomněl i stanovisko žalobce v rámci smírných návrhů, že by se spokojil právě toliko s omluvou. Dodal též, že jednání žalované probíhalo v době, kdy žalobce kandidoval do parlamentu, a proto musel počítat s tím, že bude pod drobnohledem veřejnosti, zájímaví se jak o jeho profesní, tak i soukromý život a současně jej hodnotí. Protože shledal omluvu dostatečným zadostiučiněním, žalobu co do zaplacení peněžité částky zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu s odůvodněním, že oba byli v řízení poměrně stejně úspěšní (žalobce s nárokem

- zápůrčím a přiměřeným zadostiučiněním ve formě omluvy, žalovaná v zamítnuté části na peněžité zadostiučinění).
18. O náhradě nákladů státu, které v řízení platil, rozhodl podle § 148 odst. 1 o.s.ř. s odůvodněním, že u účastníků nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, oba byli v řízení poměrně stejně úspěšní, a proto jim bylo uloženo nahradit náklady svědečného každému v rozsahu jedné poloviny.
19. Rozsudek okresního soudu napadli odvoláním oba účastníci.
20. Žalobce brojil proti výrokům III., IV. a V. a domáhal se jejich revize. Podstatou obšírného odvolání, jehož část argumentace vychází i ze závěrečného návrhu žalobce před rozhodnutím soudu prvního stupně, byla úvaha, že zamítnutí jeho návrhu na přiznání symbolické finanční kompenzace ve výši 20.000 Kč učinil okresní soud na základě nesprávné úvahy, že omluva je pro žalobce dostačující satisfakcí. Mylně přitom vycházel z návrhu žalobce na uzavření soudního smíru, jehož podstatou bylo, že by se žalobce spokojil jen s omluvou žalované. Pokud však žalobce tento smír navrhoval, šlo mu o přidanou hodnotu spočívající v sebereflexi žalované - v jakési záruce, že se vzdá nepravdivých útoků na jeho osobu. Této přidané hodnoty se mu však nedostalo. Vedle odkazu na některá rozhodnutí soudů ve věcech ochrany osobnosti, týkající se např. manželky bývalého prezidenta Dagmar Havlové (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2304/99), nebo herců (případně jejich rodiny) Karla Rodena a Marka Vašuta (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1879/11), případně zpěvačky Heleny Vondráčkové (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 367/03), žalobce předestřel svůj názor, že soud prvního stupně projektoval do svého rozhodnutí svůj soukromý postoj ke hnutí SPD, kterým většina intelektuálů i médií opovrhuje. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí ve výroku III. tak, že žalovaná uloží povinnost zaplatit mu částku 20.000 Kč a s tím i jeho náklady řízení před okresním a odvolacím soudem a náklady řízení státu v celém rozsahu.
21. Žalovaná ve svém odvolání, jímž napadala výroky I., II., IV. a VI., setrvala na svém tvrzení, že při výkonu jejího práva na svobodu projevu nemohlo dojít k zásahu do práva žalobce na dobrou pověst zveřejněním nepřipustných hodnotících úsudků o něm, neboť se jednalo o oprávněnou kritiku. Žalovaná žalobce za lichváře neoznačila veřejně, protože nedala svolení ke zveřejnění článku ze dne 6.4.2017 v Parlamentních listech ani v jiném médiu, své výroky o žalobci uveřejnila na svém profilu na sociální síti po zjištění, čím se žalobce živí, že při poskytování úvěrů dostal mnoho lidí do exekuce, jaké byly společností Time Financial CZ s.r.o. poskytovány úroky, jak tyto úroky nabíhaly měsíčně, že si tato společnost nechávala podepisovat směnky bez vyplnění, a pokud její klienti, ačkoliv spláceli, tak na úhradě jistiny téměř nic neplatili. Pokud chtěla od žalobce vysvětlení, ten žádné neposkytoval. K tomu měla žalovaná ještě informaci, že s klienty žádné písemné smlouvy o půjčkách nebyly sepsány. I ona odkázala na řadu rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu, z jejichž závěrů dovozovala, že označení žalobce „lichvářem“ na svém facebookovém profilu, určeném pouze pro „přátele“ ve skupinách, byla právem přípustná kritika, a to věcná, konkrétní a přiměřená co do obsahu, formy a místa. Jejím cílem byla pouze ochrana společnosti před jednáním v rozporu s dobrými mravy osobou, která má být svým jednáním ostatním občanům vzorem, neboť kandiduje na poslance. Kandidát na takovou funkci by se neměl dopouštět sjednávání půjček za daných podmínek, ani jako statutární orgán společnosti. A pokud tak činil, bylo jeho povinností své jednání občanům vysvětlit a nést za něj následky spojené s možnou kritikou ze strany občanů, protože je na něj jako na poslance, podílejícím se na tvorbě zákonů, třeba klást v tomto směru vyšší morální nároky, než na obyčejného občana. Žalovaná navrhla změnu napadeného rozhodnutí, spočívající v zamítnutí žaloby jako celku, přiznání náhrady nákladů řízení a uložení povinnosti žalobci nahradit státu náklady řízení, které platil.
22. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu podle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.

Shodu s prvpisem potvrzuje Kamila Jermářová.

23. V dané věci žalobce uplatnil své tvrzené nároky ze zásahu do jeho osobnosti a domáhal se uložení povinnosti žalované zdržet se šíření nepravdivého tvrzení o jeho osobě, uveřejnit omluvu prostřednictvím internetového média a nahradit vzniklou nemajetkovou újmu, vyjádřenou peněžní částkou. Nárokem na zdržení se šíření sdělení, či tvrzení a omluvy za ně z důvodu zásahu do osobnosti, byť právnické osoby, se v poslední době zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25.2.2020, č.j. 23 Cdo 3945/2019-245. Shrnul v něm rozhodovací praxi Nejvyššího a Ústavního soudu v otázce nároků ze zásahu do (dobré) pověsti osoby. Využitelné i pro danou věc je toto rozhodnutí proto, že (jak v něm dovolací soud vyložil), vycházelo ze závěrů rozhodovací praxe dovolacího soudu o posuzování zásahu do (všeobecného) absolutního osobnostního práva člověka snížením jeho cti a vážnosti, resp. jeho dobré pověsti. V tomto směru odkázal na množství rozhodnutí dovolacího soudu. Jinak řečeno, při posuzování neoprávněného zásahu do pověsti osoby, se uplatňují stejná východiska a zásady pro vznik deliktních nároků, jak v případě zásahu do pověsti právnické, tak shodně i fyzické osoby, a proto lze závěry a východiska přehledně shrnutá v označeném rozhodnutí sp.zn. 23 Cdo 3945/2019 vztáhnout i na projednávanou věc.
24. Posuzování neoprávněnosti zásahu do cti a vážnosti, resp. dobré pověsti, člověka (obdobně jako v případě zásahu do pověsti právnické osoby), je založeno na vzájemném poměrování střetávajících se ústavně zaručených práv, a to základního práva každého na zachování dobré pověsti (čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a politického práva na svobodu projevu a na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práva a svobod).
25. Ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu přitom důsledně vychází ze zásady rovnosti ústavních práv, podle které žádné ústavně zaručené právo není samo o sobě nadřazeno jinému (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.6.2011 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3063/2009, či náleze Ústavního soudu ze dne 10.12.1997 ve věci sp. zn. II. ÚS 357/96). Z toho vyplývá, že je vždy třeba vážit konkurující si ústavně chráněné statky, s ohledem na konkrétně skutkově utvořený základ, a to v tom smyslu a tak, aby oba konkurující si statky byly v co největší míře zachovány, a nelze-li tomuto požadavku vyhovět, je třeba zdůvodnit zásah do jednoho z konkurujících si statků, a to při uplatnění principů proporcionality (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.7.2013 ve věci sp.zn. 30 Cdo 1483/2013, či náleze Ústavního soudu ze dne 17.7.2007 ve věci sp. zn. IV. ÚS 23/05).
26. Pro oblast ochrany dobré pověsti dotčené osoby, se uvedená zásada projevuje tím, že je třeba vždy zkoumat míru (intenzitu) tvrzeného porušení základního práva na ochranu dobré pověsti, a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2006 ve věci sp. zn. 30 Cdo 2796/2005 a ze dne 18.3.2008 ve věci sp. zn. 30 Cdo 5018/2007, či náleze Ústavního soudu ze dne 8.2.2000 ve věci sp. zn. I. ÚS 156/99).
27. V tomto smyslu při posuzování otázky, zda jednání spočívající ve zveřejnění výroku způsobilého zasáhnout do cti a vážnosti (dobré pověsti) člověka je neoprávněné, je nutno dle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu rozlišovat, zda posuzovaný výrok má povahu skutkového tvrzení či hodnotícího úsudku (soudu). Skutkové tvrzení se opírá o fakt, o objektivně existující realitu, která je zjištělná pomocí dokazování; pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. Proto pravdivá informace není v zásadě způsobila zasáhnout do pověsti jiného, pokud není podána tak, že zkresluje skutečnost (aniž by však zároveň nemohla zasáhnout jiné osobní hodnoty dotčeného). Hodnotící úsudek (kritika) naopak vyjadřuje subjektivní názor svého původce, který k danému faktu zaujímá určitý postoj tak, že jej hodnotí z hlediska správnosti a přijatelnosti, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Hodnotící úsudek proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda je forma jeho veřejné prezentace přiměřená a zda zásah do pověsti jiného, je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tedy zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby (srov. např. usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 29.11.2007 ve věci sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2013 ve věci sp. zn. 23 Cdo 1551/2011).

28. V tomto smyslu lze tudíž prakticky každý hodnotící úsudek považovat za tzv. „hybridní výrok“, neboť je v něm vždy obsažen určitý skutkový základ, což platí zcela bez ohledu na terminologii použitou pro výrok tohoto typu v jednotlivých rozhodnutích dovolacího soudu či Ústavního soudu, resp. na úrovni mezinárodního práva Evropským soudem pro lidská práva.
29. Lze shrnout, že prezentace hodnotícího úsudku, a z něj vyplývající kritika, je přípustná (oprávněná) tehdy, jde-li o kritiku věcnou a konkrétní, stejně jako přiměřenou, a to i co do obsahu a formy veřejné prezentace.
30. O věcnou kritiku nejde tam, kde kritika vychází z nepravdivých podkladů, a která z těchto nepravdivých podkladů dovozuje vlastní hodnotící úsudky. Byť posuzování samotných hodnotících úsudků z hlediska jejich pravdivosti či nepravdivosti, je ze subjektivní povahy úsudku vyloučeno, nelze pominout, že každé hodnocení se nezbytně odvozuje od skutkových podkladů. Hodnotící úsudek musí být závěrem, který lze na základě existujících skutečností logicky dovodit (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.7.2008 ve věci sp. zn. 30 Cdo 1315/2008).
31. Požadavkem na konkrétní kritiku je to, že její potřebné výchozí podklady tvoří konkrétní objektivní skutečnosti. Kritika se tak musí vyvarovat toliko všeobecných soudů, které nejsou opřeny o potřebné konkrétní skutečnosti. I úsudek všeobecného rázu proto musí být podmíněn odpovídajícími existujícími skutečnostmi. Proto i všeobecná výtka závadného chování kritizovaného musí být vždy podložena určitým chováním posuzované osoby, projeveným navenek - v opačném případě by se jednalo o kritiku nepřipustnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.5.2012 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3567/2010).
32. Přiměřenost kritiky předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze nutné k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu, a to jak z hlediska jejího obsahu, tak i formy její veřejné prezentace. Vybočí-li publikovaný názor z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti, ztrácí tím charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze právní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27.9.2006 ve věci sp. zn. 30 Cdo 1490/2006 a ze dne 6.9.2011 ve věci sp. zn. 30 Cdo 149/2010).
33. Při posuzování přiměřenosti kritiky je nutno zohlednit i skutečnost, zda se kritika týká záležitosti veřejného zájmu. Debata o věcech veřejných požívá velmi silnou ochranu. Svoboda projevu totiž představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti, jednu ze základních podmínek jejího pokroku a rozvoje každého jednotlivce, přičemž se vztahuje nejen na informace a myšlenky, které jsou přijímané příznivě, či jsou považovány za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20.5.2014 ve věci sp. zn. IV. ÚS 1511/13 a ze dne 3.2.2015 ve věci sp. zn. II. ÚS 2051/14).
34. Osoby dotčené debatou o věcech veřejných (tzv. osoby veřejného zájmu) proto požívají ve vztahu ke kritice jejich činnosti zásadně nižší ochrany, než osoby soukromé sféry. Měřítka posouzení rozsahu zveřejněných skutkových tvrzení a přiměřenosti hodnotících soudů, jsou v případě těchto osob mnohem měkčí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2012 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3770/2011, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.7.2016 ve věci sp. zn. 30 Cdo 464/2016).
35. Ze shora uvedených zásad odvolací soud při rozhodování v této konkrétní věci vycházel.
36. Žalobce se domáhal ochrany své dobré pověsti z titulu nároku ze zásahu do osobnosti člověka podle § 82 odst. 1 o.z., do níž měla žalovaná zasáhnout tvrzením, že žalobce je lichvář. Tvrdil a prokazoval, že žalovaná jej lichvářem označovala v době před volbami do Poslanecké sněmovny v roce 2017 a nejméně i v průběhu měsíce ledna a února 2018. Měla tak učinit na svém facebookovém profilu a v článku uveřejněném v Parlamentních listech.cz dne 6.4.2017.

37. V průběhu řízení před soudem prvního stupně, ale i v odvolacím řízení, žalovaná tvrdila, že své výroky uveřejnila na svém facebookovém profilu ve skupině svých „přátel“ po zjištění, čím se žalobce živí, že při poskytování úvěrů dostal mnoho lidí do exekuce, za jaké úroky byly společnostmi žalobce (Time Financial CZ s.r.o.) úvěry poskytovány, jak tyto úroky nabíhaly měsíčně, že klienti podepisovali směnky bez vyplnění, a že ačkoliv spláceli, tak na úhradě jistiny takřka nic neplatili. Měla též informaci, že žádné písemné smlouvy o půjčkách nebyly s klienty sepsány. Když chtěla od žalobce vysvětlení, ten žádné neposkytoval.
38. V tomto směru učinil okresní soud zjištění, že žalobce, společně se svědkem podnikal asi 13 roků prostřednictvím společností První Time Financial CZ s.r.o. a Time Financial CZ s.r.o., které poskytovaly krátkodobé drobné půjčky, tzv. rychlé půjčky. Konkrétně společnost Time Financial CZ s.r.o. poskytovala půjčku ve výši 5.000 Kč s úrokem 20 % měsíčně a měsíční splátkou 1.000 Kč započítávanou na úrok. RPSN činilo 791,61 %, roční úroková sazba 240 %. Úrok ve výši 20 % z půjčené částky měl být placen za každý započatý měsíc trvání půjčky až do úplného zaplacení dluhu a pro případ prodlení byly sjednány smluvní pokuty. Za účelem zajištění dluhu vystavoval klient ve prospěch poskytující společnosti vlastní blankosměnku, v níž nebyla vyplněna směnečná suma a den splatnosti. Žalobce ukončil podnikání ve jmenovaných společnostech těsně před parlamentními volbami v roce 2017.
39. Výroky žalované o podnikání žalobce vycházely ze shora uvedených skutkových faktů, nicméně neměly povahu skutkového tvrzení, které by bylo zjistitelné pomocí dokazování (jako např. skutečný zisk společností žalobce z poskytovaných půjček, obvyklost smluvních ujednání půjček v daném místě a čase apod.), ale jednalo se o hodnotící úsudek, vyjadřující subjektivní názor žalované o výhodnosti takových půjček pro společnosti žalobce, a potažmo pro něj samého, tj. subjektivní hodnocení kvality takového závazku pro jednu z jeho stran, u něhož je třeba zjišťovat, zda kritika byla věcná, konkrétní a přiměřená. Současně lze s odkazem na citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 23 Cdo 3945/2019 konstatovat, že výroky žalované byly zcela nepochybně tzv. „hybridními výroky“, neboť je v nich obsažen určitý skutkový základ.
40. Žalovaná při vyřčení své kritiky vycházela ze získaných informací, které se v průběhu dokazování ukázaly být pravdivými podklady, z nichž dovozovala vlastní hodnotící úsudky.
41. Na jedné straně je třeba poměřovat pravdivost informací, na nichž se hodnotící úsudek žalované zakládal a na straně druhé přiměřenost subjektivního názoru žalované na činnost žalobce při poskytování půjček prostřednictvím jeho společností. Z hlediska pravdivosti podkladů žalované, tj. z jakési objektivní stránky podkladů, z nichž dovozovala vlastní hodnotící úsudek, lze uzavřít, že se jednalo o podklady pravdivé. O úrokové míře, za níž citované společnosti žalobce půjčovaly peněžní prostředky klientům, jejich zajištění blankosměnkami, způsobem splácení nejprve na úrok a teprve následně na jistinu a neuzavírání smluv o půjčkách v písemné podobě, vplynuly i ze skutkových zjištění okresního soudu, která podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně učinil na základě řádného dokazování, a tato zjištění jsou správná.
42. Co se týká subjektivní stránky kritiky, tj. dovozování vlastních hodnotících úsudků žalovanou na základě pravdivých podkladů, je třeba v této věci vycházet ze všeobecně přijímaného názoru veřejnosti na lidi, kteří si „vezmou“ půjčku nebo úvěr od nebankovního subjektu. Je nepochybné, že všeobecně veřejnost vnímá situaci, kdy si fyzická osoba půjčí peněžní prostředky od jiného subjektu než banky tak, že dotyčná osoba je v určité tísní, případně je lehkovážná apod., protože by si jinak půjčku sjednala s bankou. Rozumný člověk si nebere půjčku či úvěr za méně výhodných podmínek, než za kterých by je získal v bance. Jinými slovy, člověk se nezaváže k peněžnímu plnění, které je na hraně jeho finanční situace (v těchto případech jde o objektivní stav), kdyby k tomu neměl důvod, ať už v podobě citované určité tísně, lehkovážnosti apod.
43. Lze tak shrnout, že kritika žalované byla věcná. Byla i konkrétní, protože výtky byla podložena konkrétním chováním žalobce projeveným navenek – podnikal prostřednictvím právnické osoby, která poskytovala peněžní prostředky klientům za shora uvedených podmínek.

44. Z hlediska objektivních skutečností (při vědomí, že posuzovaný výrok nemá povahu skutkového tvrzení), z nichž žalovaná mohla dovozovat vlastní hodnotící úsudek, je třeba zmínit i rozhodovací činnost soudů, z níž se podává, jaké půjčky a úvěry již lze považovat za lichevní, a jaké ještě nikoliv, a to z pohledu jednoho ze znaků lichevního jednání – výše úroků.
45. Východiska trestní judikatury při posuzování trestného činu lichvy jsou patrná např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31.7.2013, sp.zn. 4 Tdo 416/2013, který dovedl, že půjčka s úrokem přesahujícím 44 % ročně je plněním, jehož hodnota je k hodnotě vzájemného plnění v hrubém nepoměru ve smyslu § 218 odst. 1 tr. zákoníku o přečinu lichvy. Obdobný závěr dovedl Nejvyšší soud dne 11.4.2012 v usnesení č.j. 3 Tdo 225/2012-53, v němž dovedl, že sjednaný úrok ve výši 65 % je plněním, které je co do povahy a výše v hrubém nepoměru s plněním poskytnutým pachatelem, ale takový nepoměr může podle konkrétních okolností případu zakládat i sjednání nižšího úroku, ale i dne 12.1.2005 v usnesení sp.zn. 5 Tdo 1282/2004, v němž uzavřel, že při poskytování úvěrů a půjček existuje z hlediska požadovaných úroků určitá hranice, která odděluje standardní podnikatelskou činnost provozovanou v souladu s právním řádem a lichvu; uvedenou hranicí je podle trestního zákona to, co lze pokládat již za hrubý nepoměr mezi vzájemnými plněními pachatele a poškozeného ve smyslu § 253 odst. 1 tr. zák; poskytnutí půjčky peněz s úrokem obsahujícím 70 % a více za rok pak takový hrubý nepoměr zakládá.
46. Civilní judikatura považuje za nepřiměřenou, a tedy odporující dobrým mravům, zpravidla takovou výši úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004). Současně Nejvyšší soud připustil, v případě půjčky mezi fyzickými osobami (nikoliv mezi podnikatelem a spotřebitelem, kde je na poskytovatele půjčky nutno klást vyšší nároky), kdy dlužníkem je osoba nacházející se v obtížné finanční situaci a pro věřitele se tak jedná, na rozdíl od půjček či úvěrů poskytovaných peněžními ústavami o výrazně vyšší míru rizikovosti, v závislosti na okolnostech konkrétního případu, že nemusí být nepřiměřeným úrokem částka, která je dvojnásobkem či trojnásobkem úrokové míry peněžních ústavů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. 33 Odo 236/2005). Samozřejmě odvolací soud eviduje i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6.6.2019, sp.zn. 20 Cdo 1037/2019, v němž akceptoval výpůjční úrokovou sazbu 150,84 % ročně, avšak jedná se o rozhodnutí ojedinělé, v němž se dovolací soud odchýlil od dřívější rozhodovací praxe, a které nebylo předloženo velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, aby mohl revidovat dosavadní rozhodovací praxi dovolacího soudu v této otázce.
47. Z uvedeného přehledu rozhodovací praxe soudů je zřejmé, že úrok 240% ročně při RPSN 791,68 % je tak vysoký, že nemůže být pochyb o tom, že soudy na takovou půjčku (a je nerozhodné mezi jakými subjekty poskytnutou) nahlíží jako na právní jednání obsahující lichevní znak – nepřiměřeně vysoký úrok.
48. Při posuzování, zda kritika byla i přiměřenou, odvolací soud zohlednil, že se týká záležitosti veřejného zájmu a žalobce je současně tzv. osobou veřejného zájmu, dotčenou debatou o veřejných věcech. Žalovaná vyřkla své výroky v době, kdy se žalobce ucházel o zvolení poslancem Parlamentu České republiky, což je nepochybně osoba veřejného zájmu, požívající ve vztahu ke kritice jeho činnosti zásadně nižší ochrany, než osoba soukromé sféry. Poskytování peněžních prostředků za jednostranně velmi nevýhodných podmínek je také bezpochyby záležitostí veřejného zájmu. Toho si je konečně vědom i sám žalobce, který byl jako poslanec Parlamentu ČR jedním z předkladatelů návrhu na změnu občanského zákoníku a trestního zákoníku v souvislosti s potíráním lichvářských půjček.
49. Tento návrh ze dne 22.1.2019 č. 377/0 navrhoval, aby do občanského zákoníku byl včleněn § 1796a, nazvaný lichvářský úvěr, který v prvním odstavci charakterizoval lichvářský úvěr jako
- Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

úvěr, jehož celkové roční procentní souhrnné náklady, vypočtené podle zákona o spotřebitelském úvěru, v okamžiku sjednání, překračují více než dvakrát aktuální zákonný úrok z prodlení podle § 1970 o.z. V odstavci druhém toto navrhované ustanovení zakládalo neplatnost takového úvěru od počátku. Z důvodové zprávy předkládaného návrhu se podává, že veřejnost si lichvu ztotožňuje s nepřiměřeně vysokými úroky, případně s neadekvátně vysokými smluvními pokutami. Dále rekapituluje, že v ustanovení § 1796 o.z., upravujícího lichvu, vychází ze subjektivního hlediska, kdy ochrana je občanským zákoníkem poskytována subjektu, který je slabší z důvodu „tísňe, nezkušenosti, rozumové slabosti, rozrušení nebo lehkomyšlnosti“. Současně musí protistrana této jeho slabosti zneužít tak, že pro sebe nebo jiného získá protiplnění, jehož majetková hodnota je v hrubém nepoměru k tomu, co sám poskytl. Musí tak být naplněny dva znaky, subjektivním je zneužití slabosti a objektivním, hrubý nepoměr majetkového protiplnění. Problematickým prvkem pak zpravidla bývá prokazování tísně, nezkušenosti, lehkomyšlnosti nebo rozrušení, přičemž při neprokázání subjektivního znaku, je v podstatě zbytečné prokazovat relativně objektivní znak- hrubý nepoměr, který tak zůstává zachován. Smyslem návrhu bylo do právního řádu doplnit objektivní definici lichvářského úvěru, jako nejčastěji se vyskytující formu lichvy, která v kombinaci s naformulovanou trestněprávní skutkovou podstatou zjednoduší postihování této formy lichvy, odradí možné pachatele od páchaní takovéto trestné činnosti jasně stanoveným mantinelem a umožní lichvou postiženým osobám domoci se případně již poskytnutého plnění.

50. Jinými slovy, žalobce, jako spolunavrhovatel citovaného návrhu poslanců č. 377/0, považuje za lichvářský takový úvěr, jehož RPSN by v současné době byla vyšší než 20 %. V poměrech roku 2017 by očima citovaného poslaneckého návrhu byl za lichvářský považován úvěr, jehož celkové roční procentní souhrnné náklady by překročily 16,1 %.
51. Pokud tedy žalovaná vyřkla své výroky za situace, kdy žalobce podnikal prostřednictvím právnické osoby, která poskytovala půjčky s RPSN 791,61 % a současně žalobce, mající na výši lichevních úroků jednoznačný názor prezentovaný v citovaném poslaneckém návrhu a usiloval o získání poslaneckého mandátu v Parlamentu ČR, žalované žádné vysvětlení svého podnikání neposkytoval, byla kritika žalované přiměřená, a to jak s ohledem na její obsah, tak i formy prezentace. K té je třeba uvést, že každý musí počítat s tím, že se jeho zveřejněné názory mohou dostat do širšího okruhu lidí, byť původně prezentované formou poznámky na svém facebookovém profilu určené pouze konkrétním adresátům uzavřené skupiny uživatelů sociální sítě. Nicméně žalobcem prezentovaná rozhodnutí soudů ohledně mediálně známých osobností, ať již manželky bývalého prezidenta republiky, herců a zpěvačky, na projednávanou věc nedopadají, právě s ohledem na jinou skutkovou situaci.
52. Lze tak uzavřít, že žalovanou vyčtená kritika žalobce byla přípustná, věcná a konkrétní i přiměřená co do obsahu a formy veřejné prezentace.
53. Za nedůvodné považuje odvolací soud i tvrzení žalobce, že jej kritika žalované poškodila před parlamentními volbami. Žalobce v tomto směru přehlíží, že podle čl. 5 Ústavy ČR je politický systém založen na svobodném a dobrovolném vzniku a volné soutěži politických stran, respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů. Demokratický systém v České republice je založen na volném soupeření politických stran, proto právě před volbami je prostor pro takové úsudky, které učinila žalovaná, protože osoba jimi dotčená se může a má v rámci předvolební kampaně bránit a ubránit. Jinými slovy, kdy jindy a kde jinde vést diskusi nad konkrétním jednáním tzv. osoby veřejného zájmu, než před volbami, v nichž dotčená osoba kandiduje na veřejnou funkci.
54. Ze shora uvedených důvodů považuje nárok žalobce uplatněný v tomto řízení za nedůvodný. Okresní soud při jeho posuzování vycházel z trestní judikatury lichvy a civilního pojetí lichvy v občanském zákoníku. Odvolací soud je však přesvědčen, že výroky žalované je třeba posuzovat podle kritérií shrnutých v Nejvyšším soudem citovaném rozsudku sp.zn. 23 Cdo 3945/2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

- a v důsledku toho zhodnotit i představu veřejnosti co ještě vnímá za lichevní jednání a co již nikoliv. Ostatně představa veřejnosti, jak byla předestřena shora, beze zbytku koresponduje s představou žalobce, protože kdyby tomu tak nebylo, nebyl by spolupředkladatelem legislativního návrhu na úpravu lichvářských půjček. V tomto legislativním návrhu je vyjádřena právě potřeba úpravu zpřesnit a neposuzovat naplnění subjektivního znaku v podobě tísně, nezkušenosti, rozumové slabosti, rozrušení nebo lehkomyšlnosti klienta uzavírajícího půjčku, či úvěr.
- 55.Z výše uvedeného také vyplývá, že již nebylo třeba zkoumat, kdo byl autorem článku uveřejněném v Parlamentních listech.cz dne 17.4.2017. Proto odvolací soud návrh žalobce na doplnění dokazování o vyjádření předsedy představenstva OUR MEDIA a.s., Jana Holoubka, ze dne 5.5.2020, kterým žalobce chtěl prokazovat autorství článku ze dne 6.4.2017, jako nadbytečný zamítl.
- 56.Podle § 40 odst. 8 o.s.ř. zamítl též návrh na opravu protokolace, jíž se žalobce domáhal opravy protokolu o jednání odvolacího soudu ze dne 5.5.2020, v němž je zaznamenáno, že k dotazu předsedy senátu zástupce žalobce vyjadřuje přesvědčení, že výrazy použité žalovanou, a které jsou ze strany žalobce předmětem kritiky a žaloby na ochranu osobnosti, jsou svojí povahou skutkovým tvrzením, které umožňuje jednoznačně a objektivně zjistit její pravdivost. Žalobce v návrhu na opravu protokolace namítal, že slovo lichvář nikdy nepovažoval za skutkové tvrzení, nikdy nic takového nevyslovil a při jednání odvolacího soudu výslovně uvedl, že slovo lichvář považuje v této věci za nepravdivé tvrzení. Domáhal se tedy opravy protokolu tak, aby sousloví „skutkové tvrzení“ bylo nahrazeno souslovím „nepravdivé tvrzení“, které skutečně vyslovil a jde i o termín používaný judikaturou.
- 57.Odvolací soud neshledal tento návrh žalobce důvodným ze třech důvodů. Jednak se zástupce žalobce při jednání vyjádřil tak, jak je to zachyceno v protokolu o jednání, kdy výslovně k dotazu předsedy senátu uvedl, že výrazy použité žalovanou jsou svojí povahou skutkovým tvrzením, které umožňuje jednoznačně a objektivně zjistit jeho pravdivost. Druhým důvodem pro zamítnutí návrhu na opravu protokolu bylo, že měl-li u jednání přítomný zástupce žalobce za to, že protokol o jednání odvolacího soudu neodráží věrně děj v jednací síni, bylo to důvodem k uplatnění námítky do protokolace, o níž by odvolací soud byl povinen rozhodnout; z povahy věci takovou námítku mohl zástupce žalobce, který se jednání zúčastnil, uplatnit nejpozději do skončení tohoto jednání. Podle obsahu zkoumaného protokolu však takovou námítku neuplatnil (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.3.2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012). Za třetí důvod považuje odvolací soud to, že zástupcem žalobce označené tvrzení poskytl soudu k jeho výzvě na doplnění vyjádření k poskytnutému tvrzení, uplatněnému i v odvolacím řízení. Šlo ze strany odvolacího soudu o snahu vyjasnit názor žalobce na charakter napadeného výroku žalované, ale nikoliv v tom smyslu, aby jej žalobce právně hodnotil, protože takový závěr účastníka není pro soud závazný (účastník má v tomto směru jen povinnost tvrdit všechny rozhodující skutečnosti podle § 79 odst. 1 o.s.ř.).
- 58.Ze shora uvedených důvodů, odvolací soud rozsudek okresního soudu v napadeném výroku III., jímž zamítl požadavek žalobce na zaplacení 20.000 Kč, podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný, potvrdil a výroky I. a II. podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že žalobu i ve zbývajícím rozsahu zamítl.
- 59.Protože odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu, rozhodl podle § 224 odst. 2 o.s.ř. i o nákladech řízení u soudu prvního stupně. Jelikož byla žalovaná zcela úspěšná, náleží jí podle § 142 odst. 1 o.s.ř. náhrada nákladů řízení před okresním soudem, spočívající v odměně advokátky za deset úkonů právní služby po 1.900 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dále také jen AT), v paušální náhradě hotových výdajů 10 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), náhradě cestovného 1.349 Kč z Vysokého Mýta do Ústí nad Orlicí a zpět za jednu cestu k jednání soudu při vzdálenosti 50 km tam a zpět a sazbě základní náhrady a ceně

pohonných hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb. za rok 2018 a za tři cesty k jednání soudu při totožné vzdálenosti tam a zpět a sazbě základní náhrady a ceně pohonným hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 333/2018 Sb. za rok 2019), náhradě za promeškaný čas ve výši 8 půlhodin krát 100 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a v dani z přidané hodnoty ve výši 5.072 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. po zaokrouhlení dle § 146 odst. 1 z.č. 280/2009 Sb.). Celkové náklady prvoinstančního řízení ve výši 29.221 Kč je žalobce povinen nahradit žalované k rukám její advokátky v zákonné třídní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).

60. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně úspěšné žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, spočívajících v soudním poplatku z odvolání ve výši 2.000 Kč, odměně advokátky za dva úkony právní služby po 1.900 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 5 AT), paušální náhradě hotových výdajů dvakrát 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), náhradě cestovného 546 Kč z Vysokého Mýta do Pardubic a zpět (za jednu cestu k jednání soudu při vzdálenosti 80 km tam a zpět a sazbě základní náhrady a ceně pohonným hmot dle § 1, § 4 vyhlášky č. 358/2019 Sb.), náhradě za promeškaný čas ve výši 4 půlhodin krát 100 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT) a v dani z přidané hodnoty ve výši 1.123 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. po zaokrouhlení dle § 146 odst. 1 z.č. 280/2009 Sb.). Celkové náklady odvolacího řízení ve výši 8.469 Kč je žalobce povinen nahradit žalované k rukám její advokátky v zákonné třídní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).
61. Pro prvoinstanční i odvolací náklady řízení žalované platí, že jejich náhrada byla žalované přiznána ve výši, kterou požadovala, neboť nepřekračuje v případě odměny advokáta částku, na níž měla podle § 9 odst. 4 písm. a) AT nárok.
62. Odvolací soud musel rozhodnout podle § 148 odst. 1 o.s.ř. i o náhradě nákladů řízení státu, které platil. Náklady státu jsou představovány svědečným svědků vyslechnutých před soudem prvního stupně, které okresní soud správně vyčíslil celkovou částkou 2.644,10 Kč (bylo svědečné přiznáno ve výši 679 Kč a 542,10 Kč, ve výši 140 Kč a ve výši 1.283 Kč), a to v zákonné třídní lhůtě (§ 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud, dovolání lze podat do 2 měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Pardubice 12. května 2020

Mgr. Jan Ducháček v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.

OKRESNÍ SOUD V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Husova 975, 562 17 Ústí nad Orlicí

tel.: 465 567 111, fax: 465 523 269, e-mail: podatelna@osoud.uno.justice.cz, IDDS: rjrabj7

NAŠE ZNAČKA: 51 Si 208/2020

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE: Jan Gregar

DNE: 16. června 2020

Vážený pan

Vážený pane magistře,

na základě Vaší žádosti ze dne 15.6.2020 Vám v příloze zasílám požadovaný anonymizovaný rozsudek č.j. 23 Co 400/2019-234.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar v. r.
ředitel správy soudu

Příloha: rozsudek 1x